

РЕШЕНИЕ

№ 847

гр. София, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО VII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Младенов

Членове: Веселина Ставрева
Диана В.

при участието на секретаря Красимира Й. Динева
като разгледа докладваното от Веселина Ставрева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20231100605442 по описа за 2023 година

Производството е по реда на гл.21 от НПК.

С присъда от 28.02.2023г. по Н.Ч.Х.Д.№5134/2021г., СРС, НО, 22-ри с-в е признал подсъдимата **В. С. А.** за невиновна в извършването на престъпление по чл.148, ал.2, вр. ал.1, т.2, пр.2, вр. чл.147, ал.1 от НК, за това, че в писмен отговор до СГС, 1-1 състав, по гр.д. №9692 по описа за 2019 г., разгласила позорни обстоятелства за Е. П. А., като клеветата е разпространена по друг начин - чрез писмения отговор, както следва:

„ТП-Софт“, в действителност е създадено единствено и само въз основа на **усилията**, амбициите и волята на В. А., която с личните си контакти е намерила клиенти, на които да се предоставят услуги...“

Поддържа, че настоящото споразумение, е сключено чрез заплахи и принуда от страна на ищеца, изразяващи се в ежедневен психически тормоз върху доверителката ми, изразяващ се е това, че ищецът А. няма да прехвърли притежаваните от него дялове в „ТП-Софт“ на доверителката ми. (Споразумението от 03.08.2018 г.)

„Поради факта, че Е. е знаел, че плащанията от Американската компания са единствения приход на семейството и че тази работа е жизнено важна за В., върху която изцяло падат грижите за децата, същият използва това обстоятелство като „маша“ за изнудване на В. да разпише Споразумението от 03.08.2018 г., под заплаха, че ако не му преведе сумата от продадения апартамент Б 12 и не му изплати колата, няма да й прехвърли дружествените му дялове във фирмата „На 3 август 2018 г. Споразумението е сключено в

семейното жилище на страните, при което ищецът е отправил заплаха към В., че акп не подпише „ няма да прехвърли дяловете си от фирмата", а преди това ищецът многократно е заявявал на В. А., че „ ако не му даде парите от продажбата на придобития по време на брака им Апартамент № Б12 – 80 000 евро, не му даде всички движими вещи, които ползва и не изплати процесния лек автомобил, няма да й прехвърли собствеността на дяловете в „ ТП-Софт “ ЕООД“ и няма да даде съгласие за развод“ то доверителната ми, при липса на воля и в резултат на заплахите, подписва процесното споразумението, поради страх от продължаващ психически и физически тормоз, какъвто ишрцът системно осъществява върху нея и двете им деца - А. и В.. “

„Поддържаеме, че т. 3 и т. 4 на Споразумението са сключени при наличие на действия от страна на ищеца, които са предизвикали страхови представи у В., под въздействието на които тя е подписала - че Е. няма да се съгласи да разделят доброволно имуществото СИО, че няма да й върне токен устройството за банкиране с фирмената сметка, че няма да й прехвърли дяловете му в ТП СОФТ, което ще доведе до невъзможност тя да продължи живота си нормално и да гледа и издържа децата си “

... само той е теглил пари от банковите сметки на ТП- СОФТ, като в същото време В. със собствени спестявания и това, което й е давал Е. от фирмените пари, е плащала заплати на хората, които са помагали във фирмата, плащала е сметки свързани с консумативи и сама е полагала грижи и издръжка на децата.

„Ищецът е отправял заплахи и обиди от различно естество към децата и към В. - че са глупави, че не се справят в материала и с работата, наказвал ги е многократно, осъществявал е физически тормоз върху А. и В.... Освен това ищецът, с поведението си разкрива, системно материално изнудване на В. “

„....принудително е взел от дома им почти всички скъпи движими вещи, включително е присвоил личния компютър на В., за което има подадена жалба по РПУ... “

„ Освен това Е. е взел, без съгласието на В., нейни лични спестявания от семейното им жилище, находящо се на ул. **** - 4000 лв., 2500 щатски долара и 850 евро - част от които са и дадени от родителите й. “

„....през месец януари 2018 г. е взел без съгласието на В. по- скъпите движими вещи от семейното им жилище. “

„....като освен това същата е дала сумата от 5000лева - заем на Е. на 26.01.2018 г. /Приложение № 9/.

невъзможността за водене на нормален разговор с Е., без отправяне на заплахи и материални претенции от негова страна. “

„ и глоби за нарушения на правилата за движение по пътищата, извършени от Е., заплаща също така сметките за телефон на ищеца и на майка му, **комисионни** и такси по продажбата на апартамента /Приложение № 5/“

„....тъй като ищецът не само, че не е предприел каквито и да е действия да подпомогне

на В. в изплащането на лизинговите вноски на ползваната от него кола, каквито признания има, но реално същият е обсебил автомобила и най-нахално е заявил „ че В. е длъжна да плаща и че „ ако й пипне колата ще я съди и ще отиде по дяволите“

„Заявяваме, че през 2018 г. Е. е проявявал само претенции за пари, като е заплашвал В., че ще й вземе всичко, в това число е взел принудително ключа от автомобила на доверителната ми, както и личния й компютър, който никога не връща, като поставя условие „ако му го плати“, при заплашване в логиката на чл. 27, вр. чл. 30 от ЗЗД, което води до унищожаемост. “

В случая В. е била принудена от Е. да сключи Споразумението чрез възбуждане на основателен страх, като чрез заплашване е въздействал върху волята на доверителната ми, чрез използване на средства за психическа принуда. В случая страховите представи се изразяват в продължаващо осъществяване на психически и физически тормоз върху В. и децата й, както и върху имуществените интереси на В. - че ищецът няма да и върне печата на фирмата и всички документи, касаещи ТПСОФТ ООД, токен устройството, с което е разполагал и с което е теглил пари от банковите сметки на ТП СОФТ, както и че няма да й прехвърли дяловете си от капитала и няма да даде съгласие за развод. В случая използваните вербални и фактически средства за принуда са възбудили основателен страх . “

„продажната стойност на който (има се предвид апартамент 12 Б, продаден от страните) е получена изцяло от Е. “.

„ТПСОФТ“ ООД е заплащало застраховките на лекия автомобил „Хонда“

„... .заплахи и принуда от страна на ищеца

„...отправил заплахата към В. „и в резултат на заплахите „...осъществявал е физически тормоз върху А. и В.... “ „...чрез възбуждане на основателен страх, като чрез заплашване е въздействал върху волята на доверителната ми, чрез използване на средства за психическа принуда

„... продължаващо осъществяване на психически и физически тормоз върху В. и децата й

„...използваните вербални и фактически средства за принуда са възбудили основателен страх. “

„ ако не му даде парите от..

„ Е. е проявявал само претенции за пари „.... като поставя условие „ ако му го плати „....и материални претенции от негова страна“, поради което и я оправдал. Направените по делото разноси на осн. чл.190, ал.1 от НПК са възложени на част. тъжител.

Срещу съдебния акт е постъпила бланкетна въззивна жалба от надлежно упълномощения повереник на тъжителя Е. А. - адв.И. Ц. - САК. В сезиращия въззивния съд акт присъдата се определя като неправилна и незаконосъобразна, поради което се моли да бъде отменена и вместо нея да бъде постановена нова - осъдителна. Посочва се, че

съображения ще се изложат допълнително след запознаване с мотивите към присъдата като след получаването им не са постъпили такива.

Пред настоящата инстанция е постъпило пространно допълнение към въззивната жалба от адв.Ц.. В този документ се претендира в мотивите си, СРС да не е направил нужния всестранен и пълен анализ на доказателствената съвкупност. Настоява се първият съд избиращо да е възпроизвел части от доказателствените източници, вкл. като е преразказал фрагменти от съдебни протоколи. Като непоследователни се определят и правните изводи на съда. Изключва се възможността в конкретния случай, с изявленията си подсъдимата да е упражнявала правата си по чл.39 или чл.56 от Конституцията, които не са абсолютни. Приема се в отговора на исковата молба да са използвани твърдения на факти, а не мнение, субективна оценка или извод, с цел да накърни правата и доброто име на част. тъжител, още повече че тяхната истинност не е установена. За неправилен се възприема извода на СРС да кредитира показанията на св.Л.Г., изготвила процесния отговор на искова молба, въпреки твърденията на последната, че не е коментирала съдържанието на документа с доверителката си, което противи на нормалната житейска логика. Оспорват се и мотивите на СРС в частта, в която е счел за неотнормими показанията на св.Р. А. и св.Х.В. и св.П., въпреки че категорично подкрепят твърденията на част. тъжител. По-насетне, адв.Ц. обръща внимание на субективната страна на твърдяното в част. тъжба престъпление, което претендира подсъдимата да е извършила с пряк умисъл. Като се позовава на практика на ВКС и ЕСПЧ, както и на теоретични разработки, процесуалният представител на част. тъжител настоява целта на подадения отговор на искова молба да не е да сигнализира компетентните органи, а да урони доброто име на тъжителя.

Допълнение към въззивната жалба е представено и лично от част. тъжител. Настоява се първият съд неправилно да е подкрепил тезата на защитата като неправилно е интерпретирал доказателствата, чийто подробен анализ прави. Набляга се на противоречията в обясненията на подсъдимата. Със сериозна доза емоционалност се преразказват отношения между бившите съпрузи, конфликтните ситуации помежду им. В заключение, част. тъжител моли подсъдимата А. да бъде осъдена като □ бъде наложено „законно“ наказание.

В разпоредително заседание на 05.10.2023 г., въззивният съдебен състав по реда на чл.327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимата и свидетелите, както и ангажирането на други доказателства.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Ц. по изложените съображения, вкл. и в допълненията към нея и съобразно направеното искане. Моли се за отмяна постановената оправдателна присъда и съответно осъждане на подсъдимата. Претендират се сторените разноси пред СГС и СРС.

Част. тъжител А. се явява лично пред въззивния съд като поддържа доводите на повереника си.

Процесуалният представител на подсъдимата - адв.В. приема първоинстанционната присъда за законосъобразна и правилна, при липса на допуснати процесуални нарушения от районния съд. Отново обръща внимание на категорично установеното по делото обстоятелство, че отговора на искова молба, в който се съдържат инкриминираните изрази, не е написан от подсъдимата, а от адвоката □. Акцентира се на виждането, че с подаването на отговора на исковата молба, подзащитната □ е упражнила правото си на защита в иския процес, а не е целяла да клевети част. тъжител. Подчертава, че инкриминираните изрази фактически отговарят на истината, което е допълнително основание за оправдаване на А.. Поради това се моли присъдата на СРС да бъде потвърдена като правилна и

законосъобразна и респ. въззивната жалба - отхвърлена. Претендира разносните пред СГС, за които представя документи.

Редовно призована, пред СГС лично се явява и подсъдимата А.. В правото си на защита и предоставената ѝ последна дума, подкрепя аргументите на адвоката си. Моли за потвърждаване на съдебния акт за оправдаването си.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, VII-ми въззивен състав след като обсъди доводите във въззивната жалба и допълненията към нея, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните и след като в съответствие с чл.314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира следното:

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства. Поради това, настоящият въззивен състав не споделя изводите на повереника на А. в обратна насока, а още повече, че проверяваният съд не е обосновал по нужния начин описаната от него фактическа картина. Същата е такава, каквато е установена на база на приобщените по делото доказателствени материали, поради което и СГС не намира основания за ревизиране фактологията, като само добави известни детайли:

Подсъдиматата **В. С. А.** е родена на **** г. в гр. Хасково, българка, българска гражданка, с пост. адрес: гр. София, ул. ****, с висше образование, разведена, работи, с ЕГН: *****, неосъждана.

Част. тъжител А. и подсъдимата А. сключили граждански брак на 17.11.2000 г. в САЩ, където през 2003 г. се е родил синът им А. А.. През 2013 г. се родил и вторият им син В. А.. По време на брака двамата съпрузите решили да се завърнат в Р България. През 2009 г. учредили „ТПСофт“ ООД, на което били управители заедно и поотделно и съдружници при равни дялове. През 2016 г. било учредено дружеството „АПСР“ ООД, чийто съдружници и учредители били „ТПСофт“ ООД, представлявано от част. тъжител и подсъдимата А., брата и съпругата на брата на част. тъжител - св.Р. А. и С.К.-А..

По-късно между част. тъжител и подсъдимата възникнали противоречия, отношенията им се влошили, в резултат на което на 03.08.2018 г. сключили писмено споразумение за уреждане на възникналите по време на брака им имуществени отношения. В споразумението било вписано, че част. тъжител е получил парична сума в общ размер от 80 100 евро /осемдесет хиляди и сто евро/ и е предал на подсъдимата токен устройство с регистрационен № AJ525409 и печата на „ТПСофт“ ООД. Споразумели се, А. да прехвърли 25 дружествени дяла от общо 50 дружествени дяла от капитала на „ТПСофт“ ООД на подсъдимата, А., да бъде освободен от всякаква отговорност като МОЛ в „ТПСофт“ ООД, вещите, собственост на „ТПСофт“ ООД във владение на част. тъжител към момента на сключване на споразумението да останат в негова собственост, като подсъдимата няма има претенции спрямо тях, подсъдимата, се задължавала да продължи да изплаща лизинговите вноски за л.а. марка „Хонда“, модел HR-V, като след изтичане на договора за лизинг следвало да го прехвърли на част. тъжител, SIM картите, използвани от част. тъжител, остават за него, който поемал задължение да изплаща вноските по тях, а всички останали договори с мобилни оператори щели да се изпълняват от дружеството, А. се е задължил да предаде на подсъдимата всички документи и договори, касаещи движимите и недвижимите вещи на дружеството.

Споразумението било допълнено с анекс от 03.08.2018 г., с който двамата бивши съдружници постигнали съгласие, че част. тъжител няма да има претенции към бъдещите приходи и активи на дружеството, а подсъдимата ще поеме задължение „да отпише от активите на фирмата нещата за Е.“ и „тя може да изисква каквото и да е от тях само

срещу заплащане на пълната му покупна стойност“. В резултат на сключеното споразумение и анекса, А. и А. сключили договор за покупко-продажба на дружествени дялове. На проведеното общо събрание част. тъжител А. прехвърлил 25 дружествени дяла от капитала на „ТПСофт“ ООД на подсъдимата А., като същевременно бил освободен като съдружник и управител в „ТПСофт“ ООД. „ТПСофт“ ООД било преобразувано в „ТПСофт“ ЕООД с едноличен собственик на капитала подсъдимата.

Във връзка със сключеното споразумение и неговото изпълнение било образувано гр. д. № 9692/2019 г. по описа на СГС, 1-1 състав. Предмет на това производство бил предявен от част. тъжител А. осъдителен иск за парична сума в общ размер 43 967. 16лв., представляваща имуществени вреди от неизпълнение на споразумението от 03.08.2018 г., ведно с лихва за забава от подаване на исковата молба до изплащането му.

Адвокат на подсъдимата А. по това време била св. Л.Г., която написала и подала до СГС отговор на исковата молба на А.. В текста на отговора на исковата молба фигурирали и инкриминираните и подробно описани по-горе изрази.

Постановеното на 02.03.2022 г. решение по гр.д. № 9692/2019 г. по описа на СГС било обжалвано пред Софийски апелативен съд. С решение №48 от 10.01.2023 г. по гр. д.№ 1466/2022 г. на Апелативен съд - гр. София, 8-ми гр. с-в, решението на СГС било частично отменено и потвърдено в останалата му част.

С Решение № 27 от 31.01.2020 г. по гр. д. № 1392/2019 г. на Районен съд - гр. Карлово бракът между част. тъжител А. и подсъдимата бил прекратен.

Въззивната съдебна инстанция изцяло се солидаризира в преобладаващите му части с **доказателствения анализ** на първостепенния съд, въз основа на който контролирания съдебен състав е изградил фактическите си изводи. Съдът не намира фактологията за фрагментарна, вкл. резултат от привнасяне на факти само от определени доказателствени източници – в частност от съдебни протоколи, както твърди повереника. Друг е въпроса, че в преобладаваща си част, доказателствата по делото са писмени, и обстоятелствената част на мотивите няма как да не отразят именно тези доказателства.

На първо място следва да се посочи, че и според този съдебен състав показанията цитираните от повереника на част. тъжител свидетели - Р. А., Х.В. и В. П. не са с такова съществено значение за изясняване предмета на делото, на каквото обръща внимание адв.Ц. в допълнението към въззивната жалба. Касае се за свидетели, за които няма спор, че по една или друга причина са имали знание за влошените отношения между бившите вече съпрузи – брат на част. тъжител и представляващ едно от дружествата им, респ. счетоводител на дружеството „ТПСофт“ ООД и поради това могат да възпроизведат в процеса факти относно тези отношения, които в крайна сметка са намерили израз в исковата молба и отговора по него по гр.д. № 9692/2019 г. по описа на СГС. Няма как да се сподели извода на първата инстанция за дискредитиране показанията на св.А. на база на близките му отношения с част. тъжител, тъй като това противи на нормативно разписаната забрана в чл.14, ал.2 от НПК. Показанията на цитираните лица не биха били встрани от основния предмет на делото – разгласяването на позорни обстоятелства чрез писмен документ – отговор на искова молба от част. тъжител, ако беше установено авторството на процесното деяние в лицето на подсъдимата. Това се явява първостепенен елемент от обективна страна на всяко престъпление, поради което и районният съд, след като е констатирал липсата му, не е обърнал съществено внимание на показанията на свидетелите. Този подход не търпи критика и според СГС.

Що се касае до обясненията на подсъдимата, като е отчел двойнствената им природа,

СРС не е направил неправилен извод като ги е кредитирал в интересуващата процеса част, а именно, че отговора на инкриминираната искова молба не е изготвен от подсъдимата. Следва да се подчертае не само, че това е в унисон с обективизираното в самия отговор на исковата молба, подписан от св.Г., който насочва към изготвяне на документи от страна на адвоката от името и за сметка на подсъдимата А.. Не може да се приеме еднозначно обаче цитираното и в мотивите на СРС твърдение на св.Г., че фактологията по казуса е изцяло изготвена от нея. Както правилно отбелязва повереника на част. тъжител, няма как св.Г. да е запозната с нея, ако не □ е сведена от подсъдимата. Напълно логично, още повече като се отчете липсата на юридическо образование у подсъдимата, може да се приеме, че А. е изготвила от правна страна важния за хода на гражданския процес документ – отговор на искова молба. Според този съдебен състав, показанията на св.Г. са верни, доколкото в действителност същата е изготвила физически, вкл. и като изрази и емоционална наситеност инкриминирания документ, което и удостовериля с подписа си. Няма как според въззивния съд да бъде възприета логика подсъдимата сама да е изготвила документ с такава сериозна процесуална стойност, който само да е подписан от адв.Г.. Както беше отбелязано и по-горе, това противи на приобщените по делото писмени доказателства, с които вероятно е боравила и приоритетно св.Г., на показанията на последната и на обясненията на подсъдимата, а и в крайна сметка не се оспорва от част. тъжител и повереника му.

В подкрепа на фактологията по делото, правилно районният съд е кредитирал и писмените доказателства, инкорпорирани по делото, които се явяват и основа за изясняване на спорния предмет по делото: споразумението от 03.08.2018 г. между подсъдимата А. и част. тъжител и анекса към него /л.24-25 от делото/, протокол от общо събрание на „ТПСофт“ ООД /л.93-94 от делото/, договор за покупко-продажба на дружествени дялове /л.95 от делото/, справките от търговския регистър /л.96-97, л.121 от делото/, учредителен протокол на „ТПСофт“ ООД /л.123 от делото/, решение от 02.03.2022 г. по гр. д. № 9692/2019 г. по описа на СГС, ГО, 1-1 с-в /л.138-139 от делото/, отговор на искова молба по гр. д. № 9692/2019 г. по описа на СГС, ГО, 1-1 с-в /л.18-22 от делото/ и др.

СГС в настоящия му състав, за разлика от долната инстанция, няма как да не кредитира представеното по делото решение №48 от 10.01.2023 г. по гр. д. № 1466/2022 г. на Апелативен съд - гр. София, 8-ми гр. с-в /л.238-243 от делото/. Касае се за съдебен акт, който макар и да подлежи на обжалване пред ВКС и не е влязъл в сила /и към датата на постановяване на настоящето съдебно решение/ е писмен документ, който удостоверява определени обстоятелства, а именно че решението на СГС е частично отменено и потвърдено в останалата му част от САС. Този съдебен акт обаче, а включително и евентуално решение на ВКС, нямат каквото и да било отношение към предмета по чл.102 от НПК, подробно изяснен по-горе.

Констатация за необремененото съдебното минало на подсъдимата А. към датата на деянието, следва да се направи въз основа на приложената и приета по делото като писмена доказателства справка за съдимост.

Според въззивната инстанция, след направения по-горе анализ на доказателствената съвкупност, не са допусни твърдяните от повереника на тъжителя процесуални нарушения от СРС, още повече такива, налагащи връщане на делото на първата инстанция. Мотивите на съда в достатъчна степен дават отговор на поставените въпроси по делото като известните непълноти и неточности бяха отстранени от този съдебен състав.

При описаните факти районният съд е направил верни и законосъобразни **правни изводи** за престъплението, вменено от тъжителя на подсъдимата **В. А.** по чл.148, ал.2, вр.

ал.1, т.2, пр.2, вр. чл.147, ал.1 от НК.

По делото не се спори, че в действителност в процесния отговор на искова молба по гр. д. № 9692/2019 г. по описа на СГС, ГО, 1-1 с-в са вписани изразите, инкриминирани с част. тъжба.

Правилно районният съд обаче е стигнал до законосъобразния извод, че от **обективна страна** липсва годна доказателствена основа за авторството на процесния документ в лицето на подсъдимата, при който да не се породят съмнения у съда, че именно **А.** е изписала изразите, от чието съдържание тъжителят се е почувствал наклеветен. Основен принцип в наказателното право и процес е недопускане носене на наказателна отговорност на база на предположение. Още повече, че в случая е налице категоричност в обратната насока - че отговора на исковата молба е изготвен от адвокат – св.Г., дори и това да е било със съдействието на подсъдимата. Не беше доказано според този съд, че дори и да не е изготвила лично процесния документ, **А.** е формулирала инкриминираните от част. тъжител изрази, че само формално адв.Г. е подписала отговора на исковата молба. Направените разсъждения изключват необходимостта от обсъждане на останалите елементи на твърдяното престъпление, в частност съдържанието на инкриминираните изрази, начина на възприемане, чувствата, породили се у тъжителя постфактум, квалифициращите престъплението елементи и т.н., а още по-малко субективната страна на престъплението, поради липса на съществен елемент от обективна страна.

Въпреки това, районният съдия е изложил в достатъчна степен и мотиви, с които е обосновал и право на подсъдимата **А.** да бъде защитена от Конституцията и КЗПЧОС, дори и да беше установено, че е автор на отговора, тъй като е упражнила правата си по чл. 39, ал. 1, чл. 45 от Конституцията и чл. 10 от КЗПЧОС. Тези доводи напълно се споделят от СГС. Правилно повереника на част. тъжител е посочил в допълнението към въззивната си жалба, че законодателят е поставил и известни „граници“ за упражняване на правото на свободно изразяване на мнение, свеждане на информация, което граничи с правото на лична чест и достойнство на другия, по отношение на когото се изказва мнението/разгласяват се фактите. Съдът в настоящия му съдебен състав е категоричен, че в казуса се касае за упражняване на законоустановена правна възможност на една от страните в гражданския процес /ответник/ да твърди определени факти и обстоятелства, с цел да обори тезата на противната страна. И според въззивния съд в случая с адресирания до съда документ се е целяло реализиране на правото на отговор в исковия процес /чл.131 ГПК/, а не наклеветяване на част. тъжител **А.**. В тази връзка е необходимо да се посочи, че подаването на искиви молби, респ. отговорите по тях до държавните органи /в случая съда/ не може да не се разглежда като имаментна част от правото на жалби, предложения и петиции, което е основно конституционно право на гражданите в Р България /чл. 45 от Конституцията/.

Така многократно националните съдилища са се произнасяли, че: *”В една демократична и правова държава всеки има правото, без страх от каквито и да било санкции, публично да изразява своето становище по всякакъв вид въпроси... след като това се извършва при спазване на установени със законите правила, то не може да бъде квалифицирано като престъпление и да ангажира наказателна отговорност на извършителя му. В тази насока българските граждани се ползват със закрилата не само на своята конституция, но и на ратифицираните международни спогодби и конвенции, гарантиращи правата на човека...”*(р. №363 от 01.07.2002 г. по н.д. № 241/2002, II н. о. на ВКС). Многократно последното е било и предмет на произнасяне и провъзгласяване и от страна на ЕСПЧ. Така: Решението на ЕСПЧ от 24.02.1997г. по делото *"ДЕ ХАЙС и ГАЙСЕЛС срещу БЕЛГИЯ"*: - *“...свободата на изразяване на мнения е приложима не само по отношение на "информация" или "идеи", които се възприемат благоприятно или се*

разглеждат като безобидни или неутрални, но също така и за изявления, които се възприемат като оскърбителни, шокиращи или смуцаващи” /в същия смисъл и Решението на ЕСПЧ от 07.12.1976г. по Делото ХЕНДИСАЙД срещу Обединеното Кралство.

В заключение, аналогично на първия съд, и този намира, че престъплението от частен характер, вменено на **А.** е несъставомерно и от субективна страна, предвид изложените съображения от районния съдия, а и предвид следното:

Клеветата е умишлено престъпление, реализуемо при пряк или евентуален умисъл, т.е. деецът трябва да съзнава, че приписва престъпление или разгласява позорни обстоятелства, които са неистински, или престъпление, което не е извършено, предвид господстващото становище в доктрината и съдебната практика, че неистинността е елемент от състава на клеветата и с оглед на това, умисълът следва да обхваща и този признак /Стойнов, Ал. Наказателно право. Особена част. Престъпления против правата на човека, С. Сиела, 1997/. Авторът на клевета следва обективно да цели опозоряване и zlepоставяне на обекта на клеветата. Вината на дееца при престъплението „клевета” трябва да се определи въз основа на съзнанието, което е имал за обективните елементи на деянието, когато е разгласил неверните позорни обстоятелства или е приписано престъпление, за което съзнава, знаел е, че не е извършено /р.№ 237 от 1976 г. по н. д. № 208/1976 г., II н. о. на ВС, р. № 21 от 02.02.1995 г. по н. д. № 557/94 г., III н. о. на ВС/.

Съставът на престъплението по чл.147, ал.1 от НК по необходимост изискват установяване на умисъл у **А.**, съзнание за неистинност на инкриминираните изрази /р.1031-58-I н.о., р.580-81-I н.о/. Съдът в този му състав категорично не намира наличие на умисъл /само под каквато форма на вината е възможно това престъпление/, знание или поне допускане у подсъдимата досежно несъществуването на обстоятелствата. Напротив, както в развилото се гражданско производство, така и пред наказателния съд, изводимо от обясненията □, подсъдимата е била и продължава да бъде уверена във верността на твърденията в отговора на исковата молба, което изключва субективния елемент на престъплението „клевета”. Следва да се посочи, че законът не изисква абсолютна несъмненост в истинността на разгласените обстоятелства, каквато предвижда за съдебните органи чл.303, ал.2 от НПК например. В този смисъл увереността на подсъдимата **А.** се подкрепя от интерпретацията на стеклите се събития в годините, собствения □ прочит на сключеното между страните споразумение и анекс и т.н. Поради тези съображения, СГС споделя крайния извод на първата инстанция за оправдаване на подсъдимата **А.**.

Законосъобразно на осн. чл.190, ал.1 от НПК с оглед изхода на делото, първият съд се е произнесъл по сторените по делото разноски, които е възложил на тъжителя. Предвид направените допълнителни такива пред въззивната инстанция, за което бяха представени доказателства от адв.В. /договор №5963 от 16.10.2023г. и документ за заплащане от подсъдимата/, СГС осъди част. тъжител да ги заплати на подсъдимата **А.** сумата от 720лв. /седемстотин и двадесет лева/ за адвокатско възнаграждение на защитника на подсъдимата пред въззивната съдебна инстанция. На осн. чл.190, ал.2 от НПК и чл.11 от Тарифата за държавните такси които се събират от съдилищата по ГПК държавна такса в размер на 5.00лв. /пет лева/ за служебно издаване на изпълнителен лист срещу тъжителя.

След обобщаване на резултатите от извършената на основание чл.314 от НПК служебна проверка на присъдата, въззивната инстанция не констатира основания за изменение или за отмяна на обжалвания първоинстанционен съдебен акт, поради което и прие, че следва да бъде потвърден, а респ. жалбата на частния тъжител – оставена без

уважение.

С оглед горното и на основание чл.334, т.6 и чл.338 от НПК, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, VII-ми въззивен състав**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 28.02.2023г. по Н.Ч.Х.Д.№5134/2021г. по описа на СРС, НО, 22-ри с-в.

ОСЪЖДА на осн. чл.190, ал.1 от НПК част. тъжител Е. П. А. да заплати на подсъдимата **В. С. А.** сумата от 720лв. /седемстотин и двадесет лева/, представлява адвокатско възнаграждение за правна помощ и защита пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА на осн. чл.190, ал.2 от НПК и чл.11 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК частния Е. П. А. да заплати по сметка на СГС - държавна такса в размер на 5.00лв. /пет лева/ за служебно издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____